PINK
jaargang 34 nummer 3 – juni 2014

Pink is een uitgave van COC Nijmegen, Stoutmoedig sinds 1971

Hoofdredactie
Bart van Dam

Opmaak
IS-Ontwerp / Ingrid Sewpersad

Redacteuren
Iris de Boer, Rogier Crijns, Joost Hermus, Michel Kiel, Jan van Middelkoop, Joost Wanders, Demian Stokebrand

Medewerkenden
Sander Hagenbeek, Cees van der Pluijm, Marc van Unen, Nicole Verhoeven

Drukwerk & Distributie
Benda – Wijchen

Redactieadres
Postbus 1461
6501 BL Nijmegen
info@cocnijmegen.nl

advertentie

Ook voor een boodschap die moet blijven hangen!

Met posters en bouwtekeningen van BENDA drukkers blijft uw boodschap zeker hangen

BENDA drukkers

Tel. 024 - 3771188 - www.benda.nl

Bert Frings: "De bestaande nota Seksuele Diversiteit blijft overeind. Er worden geen bezuinigingen aangekondigd. Als iets niet in het coalitieakkoord is vermeld, mag je concluderen dat het bestaande beleid wordt voortgezet. Ondanks het feit dat diversiteit niet meer expliciet is benoemd blijf ik de eerstverantwoordelijke voor het diversiteitsbeleid. Alle collegeleden besteden aandacht aan diversiteit binnen hun portefeuille."

Speerpunten
"De meeste speerpunten uit het roze stembusakkoord stemmen overeen met het huidige Seksuele Diversiteitsbeleid." Aldus de wethouder die hieronder beknopt en bondig de speerpunten benoemt.

* SchoolsOUT wordt voortgezet. Dit is zeker al jaren een succesvol project. In deze periode is het bereik uitgebreid naar de hoogste klassen van het basisonderwijs en het ROC. De huidige beleidsperiode loopt tot 2016. In de tweede helft van 2015 zal de huidige projectperiode worden geëvalueerd.

* Aandacht voor Transgenders (herdruk boekje over Transgenders, subsidie voor Transgenderwerkgroep, subsidie voor theatervoorstelling over Transgenders etc). In principe nemen we de aandacht voor/tolerantie tov. transgenders mee in het LHBT-beleid, maar wij staan open voor initiatieven uit de Transgenderwerkgroep.

* Sports for all. In samenwerking met de adviescommissie houden wij bijeenkomsten met sportverenigingen, NEC Doelbewust en John Blankensteinfoundation en zijn wij als gemeente in gesprek over de veiligheid voor LHBT-ers in de amateursport en de professionele sportbeoefening. Daarnaast stimuleren wij de acceptatie van LHBT-ers in de sport.

* Zichtbaarheid LHBT versterken. Het gaat dan om o.a. het Roze Huis met veel activiteiten, Roze meimaand, Roze woensdag, regenboogvlag, Coming Outday etc.

* Trotse roze rijk van Nijmegen. We willen de buurgemeenten betrekken bij ons beleid. In het voortgezet onderwijs in Nijmegen bereiken we veel leerlingen uit de regiogemeenten met SchoolsOUT. We kunnen de regiogemeenten informeren over ons diversiteitsbeleid, zowel ambtelijk als bestuurlijk. De verschillende werkgroepen van het COC, Dito, Transgenders en seniorenteam kunnen ook voorlichting geven in de regio.

* Roze Lopers. De meeste verzorgings- en verpleeghuizen hebben een roze loper. Het aantal plaatsen in deze instellingen wordt sterk teruggebracht, daarom komen er geen nieuwe instellingen. De aandacht wordt verlegd naar de brede doelgroep van mensen met een beperking, die aangewezen zijn op collectieve voorzieningen.

* Binnen de opdracht aan de Welzijnstellingen (o.m. SWON) vragen wij aandacht voor mantelzorg, ondersteuning van kwetsbare ouderen. En binnen de groep kwetsbare ouderen vragen wij in het bijzonder aandacht voor de LHBT-doelgroep en allochtonen. Specifiek is er een opdracht om ontmoeting (ouderensalon voor de diverse doelgroepen) op te zetten.

* Ontwikkelen opleidingstraject voor werkers in de sociale wijkteams over diversiteit.

* In het beleid voor wonen en zorg is aandacht voor levensbestendige woningen, woonwensen, faciliteiten voor zorgverleners, ontmoeting etc. Met SWON is een plan gemaakt om ouderenadviseurs in te zetten. Deze vrijwilligers adviseren ouderen bij hun specifieke woonwensen en over het aanpassen van woningen wanneer bewoners minder mobiel worden.

* De beleidsnotitie Seksuele Diversiteit is een uitvoeringsnotitie van het college van het brede WMO-beleidsplan. De raad stelt via de begroting de middelen beschikbaar.

* Wij faciliteren en ondersteunen de LHBT- initiatieven in de stad, die passen binnen de speerpunten van ons beleid. Wij werken hierin samen met de LHBT-groepen in de stad en de adviescommissie homolesbisch-beleid in het bijzonder.
Daarnaast werken wij samen met en wisselen ervaringen uit met andere 'koplopersgemeenten' in Nederland."

Bert Frings is tevreden over het feit dat hij deze portefeuille mag beheren. Zorg en Welzijn wordt gedecentraliseerd en de gemeente wil dit op een slimme manier voor minder geld, goed of zelfs beter gaan doen.
De gemeenteraad heeft unaniem op hem gestemd. Dus zelfs de oppositie gunt hem de opdracht. Dat is een groot compliment voor deze bevlogen politicus, maar hij noemt het tegelijkertijd ook een 'grote verantwoordelijkheid'.

[Bart van Dam]

Coalitieakkoord vaag over LHBT

Wat niet genoemd is, wordt voortgezet

Op 28 februari tekenen elf partijen het Roze Stembusakkoord in het Roze Huis in Nijmegen. Daarmee lijkt een voortzetting en uitbreiding van het diversiteitsbeleid met betrekking tot LHBT gegarandeerd. De uitslag van de gemeenteraadsverkiezingen zal een uitvoering ook niet in de weg te staan. De coalitievorming duurt echter vrij lang en in het coalitieakkoord is weinig concreets van het Roze Stembusakkoord terug te vinden. In het nieuwe college van B&W blijft Bert Frings wethouder Zorg en Welzijn. Deze keer aangevuld met Wonen. Diversiteit valt in deze portefeuille waarmee Bert Frings dus ook wethouder voor 'ons soort mensen' blijft. Reden voor PINK om bij hem navraag te doen over wat het coalitieakkoord voor LHBT Nijmegen betekent.

Bert Frings is unaniem door de nieuwe gemeenteraad gekozen als wethouder Zorg, Welzijn en Wonen. Diversiteit valt daar onder. Dus Bert Frings blijft ook wethouder voor 'ons soort mensen'.

Russische LHBT sporters in Nijmegen

Vooruitlopend op de 4daagse

Op zondag 13 juni stappen 8 Russische LHBT sporters uit het vliegtuig. Ze gaan de week van hun leven krijgen, dat is de bedoeling. Kernactiviteit is het meedoen aan de Vierdaagse, erom heen valt echter nog van alles te beleven. Organisator, Ben Loth, bericht over de stand van zaken.

Sasja, Murat, Aleksandra, Vladimir, Anton, Yanina, Vera en last but not least Termine vinden hier een gastvrij onderdak bij "de familie". Binnenkort gaan we de matching doen, zo gauw we weten hoe het zit met mogelijke allergieën en voedingswensen.
In de aanloop hebben we als organisatieclubje namens Amnesty en COC de nodige stappen gezet.
Wat de pegels betreft, hebben we nu geld binnen van beide organisaties , van de gemeente Nijmegen en van een sympathieke ondernemer. Om het totaal benodigde bedrag rond te krijgen ligt er nog een aanvraag bij het Trutfonds. De gemeente heeft een uitnodigingsbrief bij de ambassade in Moskou bezorgd ter ondersteuning van de aanvraag van de visa. Hopelijk worden die snel afgegeven zodat geboekt kan worden en we weten hoe laat we elkaar gaan ontmoeten in Nijmegen.
Er wacht zondag namelijk een maaltijd, aangeboden door De Plak!
Maandag is registratiedag en ontvangst op het Gemeentehuis. Tijdens een receptie in het Roze Huis is er gelegenheid om elkaar te leren kennen. Niet tot in de late uurtjes want dinsdag is het vroeg dag. Er liggen dan 50 van de totaal te lopen 200 kilometer voor de voeten. Woensdag is Roze Woensdag. Uiteraard is er dan mediabelangstelling. We hebben nu al de eerste verkenning gedaan welke mate van openheid qua beeld en tekst mogelijk is. Er is uiteraard altijd een leven na de Vierdaagse...
Vrijdag gaan we afscheid nemen bij een lekkere maaltijd door COC Nederland aangeboden, waarvoor dank!
Het echte uitzwaaien komt op de zaterdag, pink een traan.
Dan is er veel gebeurd, er is veel gezamenlijk plezier geweest en veel uitgewisseld over onze levens en op het nivo van de organisaties in twee landen is de band verstevigd. Maar ook zal Nederland weten dat het motto 'Walk together', wat ons betreft echte inhoud heeft.
Heb je vragen of opmerkingen, dan kun je contact maken met Ben Loth (ben.loth@hotmail.com)

[Ben Loth]

Roze woensdag nog nooit zo 'gay'

Op woensdag 16 juli tijdens de Nijmeegse 4daagse vindt opnieuw 'De Roze Woensdag' plaats boordevol roze activiteiten en podia. Dit jaar kleurt de stad – letterlijk en figuurlijk – nog meer roze. Letterlijk, omdat het aantal horecaondernemers en straten dat meedoet blijft groeien. Stichting Roze Woensdag meldt bijvoorbeeld dat nu ook de Matrixx op de Waalkade is aangesloten bij de roze festiviteiten. Maar ook figuurlijk is Nijmegen meer roze dan ooit. De programmering bevat namelijk über gay artiesten als Roy Donders, Paul Turner en een heus Gayvelconcert. Tom Huntink, voorzitter van Stichting Roze Woendag: "We hebben geluisterd naar het LHBT-publiek dat Roze Woensdag best wat meer 'gay' mag zijn. Credo van Stichting Roze Woensdag blijft: 'een feest voor iedereen', maar eenvoudigweg roze ballonnen zijn niet genoeg. Alle deelnemers spannen zich in voor zichtbaarheid van LHBT-ers en vragen hetero's kleur te bekennen."

Kijk voor de laatste ontwikkelingen en het meest actuele programma op de website van Stichting Roze Woensdag: www.rozewoensdag.nl of op Facebook: www.facebook.com/rozewoensdag

[Demian Stokebrand]

WAAR KUN JE HEEN:

PODIUM FABERPLEIN
14.00 – 19.00 DJ homo top 100 en roze reporter
21.00 – 00.30 Paul Turner en Live band de Boston Tea Party met songfestival hits

PODIUM HERTOGSTRAAT
12.00 – 18.00 Bennie Solo
15.00 – 15.30 De Takken wijven
16.00 – 20.00 Johnny Gold
20.00 – 00.30 That's Gold

PODIUM HOTEL CREDIBLE
14.00 – 18.00 Live band Abba Fever
14.00 – 18.00 De Gastvrouwen
15.00 Gayvelconcert
20.00 – 00.30 In-credible Sessions ft. The top (0)40 band
22.30 Gayvelconcert

RESTAURANT 'T HOOGSTRAATJE
13.00 – 17.00
Nijmeegse Annie & Ringo

MATRIXX LIVE AAN DE KADE
19.00 – 00.30 Q-music
22.30 – 23.00 Roy Donders

Wist je dat?

Het zal niemand ontgaan zijn dat Conchita Wurst (pun intended?) het Eurovisie songfestival heeft gewonnen. Wat wellicht wel iemand ontgaan is, is dat Conchita verantwoordelijk is voor de overstromingen in Bosnië en Servië. Niet mijn woorden, maar die van de woordvoerders van de Servische Orthodoxe Kerk. De overstromingen zijn door god gezonden met de bedoeling de zonden van de LHTB-ers weg te spoelen. Ik stel voor dat patriarch Irinej zijn mond met zeep spoelt.

Sinds 9 april mogen LHTB docenten niet meer ontslagen worden om het 'bijkomende feit' dat hun levensstijl in tegenspraak is met de grondslagen van de school. Dat wil helaas nog niet zeggen dat ze niet weggepest kunnen worden, want:

Het geweld tegen LHTB-ers is de afgelopen jaren bijna verdubbeld. Het aantal incidenten steeg volgens een rapportage van het Verwey-Jonker Instituut van 623 in 2011 naar 1143 in 2012. Of er inderdaad sprake is van een toename in delicten of een toename van het aantal mensen dat aangifte durft te doen is de vraag. Mocht je slachtoffer worden van verbaal of fysiek geweld, doe dan aangifte bij de politie. Heb je het idee dat de politie je niet serieus neemt, dan kun je terecht bij Ieder1Gelijk - Bureau Gelijke Behandeling Gelderland Zuid. Bezoekadres: Arend Noorduijnstraat 15, 6512 BK Nijmegen.

In Duitsland is een campagne tegen discriminatie van LHTB-ers gestart. De rake filmpjes kun je terugzien op Youtube onder de zoeker: 'Tolerant? Sind wir selber.'

De Afrikaanse Commissie voor Mensen en Volkenrechten heeft zijn lidstaten opgeroepen zijn homoseksuele en transgender burgers beter te beschermen. Met de ontwikkelingen van de laatste tijd zou het me echter niets verbazen als het Afrikaans Adviesorgaan voor de commissie zou adviseren dit te doen door ze voor hun eigen veiligheid achter de tralies te zetten...

[Iris de Boer]

Terugblik op het Eurovisie Songfestival 2014

Het jaar van de verrassingen

Het songfestival is en blijft een wedstrijd. Als trouwe fan denk ik elk jaar er veel van te weten en elk jaar sta ik achteraf toch weer verbaasd te kijken van het resultaat. Het blijkt toch zeer moeilijk om te voorspellen wat mensen leuk gaan vinden. Dit jaar spant op alle gebieden de kroon. Mijn voorspellingen in de vorige Pink kwamen eigenlijk allemaal niet uit. Maar ook dit jaar had ik de winnaar moeten zien aankomen (achteraf is het makkelijk praten natuurlijk). Maar zelden is een artiest, en vooral een act, zo gepromoot en gehyped als dit jaar. Wekenlang beheerste Conchita het songfestivalnieuws. Maar niet alleen dat, ook kranten pikten het op, en zelfs op tv kwam Conchita regelmatig voorbij. Nu is aandacht natuurlijk geen garantie voor succes. Echter dit jaar bleek Oostenrijk precies het juiste te hebben gedaan en viel alles op zijn plaats. Na bijna 50 jaar wachten won Oostenrijk het songfestival.

Rise like a Phoenix
Alles viel op zijn plaats voor Oostenrijk dit jaar. Waar ze de laatste jaren meer als veldvulling mee deden ging dit jaar alles goed. In 2012 werden ze nog laatste in de halve finale. Grappig detail daarbij is dat de band Trackshittaz in de nationale finale dat jaar in Oostenrijk Conchita Wurst versloeg in een nagelbijtende liveshow. Met 51% van de stemmen mochten zij toen naar het songfestival waar ze stijf laatste werden met hun opvallende rap-nummer met paaldans-act. Ook de laatste jaren waren niet om over naar huis te schrijven. In 2013 ging het ook in de halve finale mis, al werd Natalia Kelly niet laatste. En in 2008, 2009 en 2010 deden ze zelfs niet mee vanwege de slechte resultaten daarvoor. Oostenrijk is dus niet bepaald een land dat je van te voren opschrijft als kanshebber.

Al in 2013 wees de Oostenrijkse omroep Conchita aan als vertegenwoordiger op het songfestival. daarbij was hij (zij) na San Marino (Valentina Monetta) de 2e bevestigde artiest voor dit jaar. Op het nummer was het dan weer heel lang wachten. Na alle nagelbijtende, emotionele, gedenkwaardige en leuke nationale finales in andere landen. Als één van de allerlaatste landen werd de inzending van Oostenrijk pas bekend. 'Rise Like a Phoenix' werd goed ontvangen maar werd nooit genoemd als kanshebber. Tot er meer en meer aandacht kwam voor de opvallende verschijning en vooral het verhaal erachter. Overal werd het 'anti discriminatie' verhaal opgepakt. Maar nog altijd stond Oostenrijk niet bij de favorieten. Dat kwam pas ná het overtuigende optreden in de 2e halve finale. Met een geweldige stem, een prachtige act en een zeer actuele boodschap blies Conchita de concurrentie omver. Ze won met gemak de halve finale en de finale. Waar iedereen vooraf dacht dat de controversie veel punten zou kosten, leverde de act en het verhaal erachter juist veel punten op. Zelfs uit Rusland ontving Conchita punten. Achteraf is alles makkelijk gezegd, maar de hele situatie met Rusland heeft ervoor gezorgd dat alles op z'n plek viel voor de overwinning van Oostenrijk.

Nederland
Net zo onverwacht als de winst van Oostenrijk, kwam de 2e plaats van Nederland. Met de Nederlandse inzending gebeurde precies hetzelfde als met Oostenrijk. Wat begon als mogelijk een middenmoter, een nummer dat misschien net de finale kon halen, groeide uit tot een grote favoriet. Ook bij Nederland kwam de ommekeer door het optreden in de halve finale. In het begin was ook ik niet enthousiast. Na de eerste keer zei ik nog tegen een vriend 'dit heeft gewoon alles in zich om laatste te worden, zelfs puntloos misschien'. De bookmakers kregen dit jaar veel aandacht van de Nederlandse media. Bij het bekend zijn van alle nummers stond Nederland ergens onderin, net geen middenmoot. Bij winst van Nederland kreeg je toen voor elke ingelegde euro er 100 terug. Maar voor Oostenrijk was dat net zo. Maar beide optredens waren zo overtuigend dat wereldwijd massaal geld gezet werd op beide landen na de halve finale, waardoor ze al snel 1e en 2e stonden in de polls. Over de grote favoriet Armenië had niemand het meer.

Het optreden van Ilse en Waylon klopte van alle kanten. Zelfs ik was direct overtuigd vanaf de eerste noot, vanaf de eerste beelden. Duidelijk was dat er dit jaar over alles was nagedacht. De cameravoering, de act, de kleding, het nummer, de boodschap, alles klopte. En dat is precies waar het bij Nederland de afgelopen jaren (op 2013 na) niet goed ging. Zonder de controversiële Conchita had Nederland voor het eerst sinds 1975 het songfestival gewonnen. Voor Nederland en Oostenrijk vielen alle stukjes op hun plaats maar voor volgende jaren moet wel gevreesd worden. Zo'n succes als dit jaar zie ik beide landen voorlopig niet meer halen. Nederland had dit jaar DE kans om eindelijk weer te winnen. Met een beetje pech moeten we weer heel wat jaren wachten op zo'n kans.

Opmerkelijk jaar
Dat Nederland en Oostenrijk het zo goed deden was niet het enige opvallende dit jaar. Het best presterende land van de laatste jaren, Azerbaijan, deed geen moment mee. Ze werden 9e in de halve finale en 21e in de finale met maar 33 puntjes. Was het dan gewoon een zwakker nummer? Is de verrassing eraf? Ik denk zelf dat na een paar jaar met briljante acts ze dit jaar te weinig origineel zijn geweest. De spannende act zorgde elk jaar voor een sensatie, dit jaar viel er weinig te beleven op het podium. Maar ik verwacht dat ze hiervan veel hebben geleerd en er alles aan doen om volgend jaar weer mee te doen om de zege, en het zal me verbazen als ze niet weer gewoon in de top 10 staan volgend jaar.

San Marino haalde uit het niets de finale. Niemand hield hier rekening mee, maar wat is het Valentina gegund! En dan de zogenoemde BIG 5 (Frankrijk, Engeland, Italië, Duitsland, Spanje). Het is al lang geen verrassing meer dat Frankrijk en Engeland het niet goed doen de laatste jaren. Maar de laatste plek van Frankrijk en de 17e plaats van Engeland zijn wel weer een teleurstelling. Wanneer gaan zij het licht zien? Italië onderging dit jaar hetzelfde lot als Azerbaijan. Na drie keer op rij de top 10 werden ze nu ineens 22e, terwijl ze nota bene dit jaar een ster uit eigen land hadden ingezet. Volgend jaar sturen ze ongetwijfeld weer een nieuwkomer die het vast weer beter gaat doen. Duitsland tot slot, kon geen moment uitkijken naar een goede klassering, hopelijk mag de band 'Unheilig', die dit jaar eigenlijk hadden moeten gaan, volgend jaar laten zien dat zij wel een goede klassering kunnen halen.

De komende maanden zal het op Songfestival gebied wat stiller zijn. Maar de eerste nieuwtjes druppelen alweer binnen. De eerste landen hebben al bevestigd mee te doen en er zijn al landen die details over hun nationale selectie bekend hebben gemaakt. Het speculeren over de Nederlandse inzending voor 2015 is begonnen en de Oostenrijkse omroep is al volop bezig met het plannen. Kortom een nieuwe update zal niet lang op zich laten wachten. Nieuws is er altijd wel. Gelukkig maar!

[Joost Wanders]

De Eerste Kamer stemt in met afschaffen 'weigerambtenaar'

Een zeer ruime meerderheid van VVD, PvdA, PVV, SP, D66, GroenLinks, 50Plus, OSF en Partij voor de Dieren en de CDA-senator Wopke Hoekstra stemde dinsdag vóór het wetsvoorstel. Tegen stemden de rest van de CDA-fractie, ChristenUnie en SGP.

COC-voorzitter Tanja Ineke spreekt van 'een einde aan discriminatie op de mooiste dag van je leven'. "Of je nu homo, hetero, lesbisch of biseksueel bent, als je trouwt moet je kunnen rekenen op een neutrale overheid die niet discrimineert", aldus Ineke.
D66'er Gerard Schouw laat weten: "Na het openstellen van het huwelijk voor iedereen was de verwachting dat de weigerambtenaar vanzelf zou verdwijnen. In de praktijk bleek dit niet het geval en was het noodzakelijk om een wetsvoorstel te maken. D66 is blij dat nu ook de Eerste Kamer ons wetsvoorstel heeft omarmd. Hiermee komt er nu definitief een einde aan de weigerambtenaar, die kunnen vanaf heden niet meer aangesteld worden." Volgens D66 moeten ambtenaren neutraal zijn en zich te allen tijde houden aan de wet en mogen ze geen onderscheid maken op grond van hetero- of homoseksuele gerichtheid. "Iedereen mag gewetensbezwaren hebben, maar als ambtenaar moet je in de eerste plaats de wet uitvoeren. Gelijke behandeling is een belangrijk recht en moet voor iedereen gelden", aldus Pia Dijkstra.
Afschaffing van het fenomeen weigerambtenaar maakt onderdeel uit van COC's Roze Stembusakkoord uit 2012. Negen politieke partijen beloofden daarin om vijf langslepende LHBT-kwesties op te lossen. Vier van de vijf kwesties zijn nu geregeld: de weigerambtenaar, lesbisch ouderschap, de transgenderwet en verplichte voorlichting. De Senaat moet nog beslissen over afschaffing van de enkele-feitconstructie, waarmee de Tweede Kamer instemde op 27 mei jl.

Het wetsvoorstel van Dijkstra en Schouw verbiedt gemeenten om nieuwe weigerambtenaren in dienst te nemen. Ook geeft het gemeenten de mogelijkheid, maar niet de plicht, om zittende weigerambtenaren te ontslaan of een andere baan aan te bieden. Uitgangspunt is dat het fenomeen weigerambtenaar door het wetsvoorstel zal 'uitsterven.'
Het voorstel biedt dus geen oplossing voor álle 'zittende' weigerambtenaren. Het COC had daar wel op aangedrongen. Het COC wil dat minister Ronald Plasterk (BZK) een oplossing zoekt voor zittende weigerambtenaren.

DE TUSSENBALANS – *Laurens Zevenbergen*

Uit handen van wethouder Ben van Hees ontvangt Laurens Zevenbergen de Roze Ster. [Foto: Bart van Dam]

Geboortedatum en –plaats: 20-07-1996 Nijmegen.
Opleiding: HAVO
Beroep: (Vrijwilligers-)werk: COC Nederland :Jong&Out & GSA-Netwerk + Internationale projecten, COC Nijmegen+Dito!, Jong&Out Nijmegen meetings, 21- KissKiss, Anne Frank Stichting, Diversiteit en Discriminatie Projecten – (inter) nationaal, Rainbowcity, Diversiteit en Discriminatie Projecten (inter)Nationaal
Woonsituatie: Op kamers
Woont samen met: Hamster Frutsel ☺
Trouw, monogaam: Single
Lengte: 1,80m
Gewicht: te licht, aankomdieet
Vervoermiddel: Mountainbike
Hobbies: Vrijwilligerswerk, portretteken en vechtkunst
Favoriete literatuur: Thrillers
Favoriete films: Thrillers / actie
Favoriete muziek: Van alles wat
Favoriet vakantie-oord: Zuid Frankrijk
Favoriet eten: Italiaans
Goede eigenschappen: Behulpzaam, creatief
Slechte eigenschappen: Onzeker
Wat zie je als hoogtepunt in je leven: De internationale jongerenprojecten waar ik aan meegewerkt heb.
En wat als dieptepunt: De twijfels over wie/hoe ik zou zijn een paar jaar terug.
Bewondering voor: Iedereen die zichzelf durft te zijn.
Hekel aan: Homo/transfobie
Val op (uiterlijk of karakter): Meiden die zichzelf durven te zijn. Stoer, maar toch nog girly. En verder natuurlijk een lief, vrolijk karakter.
Coming out: 12 jaar: lesbisch (al wetende transgender te zijn) 15 jaar: transgender tegenover ouders. 16/17 jaar overal.
Homo/lesbo bars: Mets
Andere ontmoetingsgelegenheden: Overal en nergens
Discriminatie ervaringen: Na geroepen worden op straat (toen ik nog lang haar had) en ID controles blijven problemen geven.
Waar ben je eigenlijk te veel mee bezig: Vrijwilligerswerk haha
En waar te weinig mee: School en Tekenen
Speciaal doel of ideaal: Met mijn vrijwilligerswerk een (klein) stukje van de wereld kunnen veranderen in een positieve en vooral veilige omgeving voor (seksuele)diversiteit, LGBTIQ'S.

Artiesten gezocht voor Nijmeegse Voorronde COC Songfestival 2014

Op 25 oktober 2014 staat de Nijmeegse voorronde van het COC Songfestival gepland. Wie die avond wil optreden en kans wil maken Nijmegen te vertegenwoordigen bij de nationale finale van het COC Songfestival, kan zich aanmelden via de Facebookpagina van de Nijmeegse voorronde van het COC Songfestival. Je hoeft nog niet te beschikken over een liedje. Doe mee!

Enkele-feit constructie afgeschaft

Eind mei heeft de overgrote meerderheid van de Tweede Kamer ingestemd met een wetsvoorstel dat een einde maakt aan de 'enkele-feit constructie'. Leerkrachten kunnen straks niet meer vanwege het enkele feit dat zij homoseksueel zijn, ontslagen worden. Het voorstel moet nog door de Eerste Kamer goedgekeurd worden.
Het COC spreekt over een grote overwinning voor lesbiennes en homoseksuelen op religieuze scholen. Behalve leerkrachten konden ook leerlingen vanwege het 'enkele feit' van school gestuurd worden. Ook zij zijn nu beter beschermd tegen discriminatie vanwege hun seksuele voorkeur. COC voorzitter Tanja Ineke is te spreken over het feit dat bijna de hele CDA fractie met de afschaffing instemt.
Al twintig jaar strijdt het COC tegen deze constructie die in 1994 als artikel van de Algemene Wet Gelijke Behandeling werd ingevoerd.
Het voorstel dat nu is aangenomen maakt onderdeel uit van het Roze Stembusakkoord dat door 9 politieke partijen in 2012 ondertekend werd. Over de 'enkele feit constructie' is Nederland op de vingers getikt door de Raad van Europa, de Europese Commissie en het College voor de Rechten van de Mens.

Cees van der Pluijm

v/h de shakespeareclub

MOMENTEN – 19

2008

Nog lang geen zestig, maar geen vijftig meer
Je leven kabbelt voort, geen woeste stroom
Je bent een meer dan middelbare heer

Je koestert veel, maar nauwelijks een droom
De jaren komen op hetzelfde neer
Het leven houdt je moeiteloos in toom

Maar dan, Amerika! De man is zwart
En president! Het klopt in hoofd en hart

Hoe prachtig zal na nu de toekomst zijn
Een nieuwe tijd breekt onontkoombaar aan
Met 'Yes we can' als zinderend refrein

Of zal het straks weer net als vroeger gaan?
Je leeft je leven maar, als in een trein
Waarvan geen mens weet waar hij stil gaat staan

Literatuur in het Roze Huis

Talenten uit Vlaanderen

Het is zondag 30 maart, een stralende lentedag, zomers te noemen. De lucht is blauw, de vogeltjes fluiten, de lammetjes dartelen, de kersenbomen in de Betuwe staan in volle bloei.
Iedereen met een beetje gezond verstand in haar hoofd, en om me heen kijkend zijn er dat zo'n 60, zit nu binnen. Want hoe vaak krijg je nu de kans twee van Vlaanderens bekendste schrijvers, Isabelle van Ewijk en Sharmila Madhvani, in het Roze Huis te zien en horen?

Gastvrouw Debby Marijnissen is zelfs zo verguld met hun komst dat ze, tegen haar natuur in, de boeken van beide dames heeft gelezen en er een muziekstuk over heeft gecomponeerd. Na dit muzikale intro wordt Isabelle uitgenodigd om een stuk voor te lezen uit haar nieuwste roman: Verder. Het stuk dat ze na een korte stoeipartij met de microfoon voorleest beschrijft de gevoelens van een dochter die geconfronteerd wordt met het feit dat haar moeder lesbisch is. En hoewel we graag willen dat ze Verder leest stopt ze na deze teaser met voorlezen om de vragen van Debby over haar nieuwste roman te beantwoorden.

Het hoofdpersonage van 'Verder' probeert de draad van haar leven weer op te pakken na de dood van haar vriendin. Saillant detail is dat deze vriendin de ex van haar moeder is, die na een lange strijd stierf aan borstkanker. Na haar dood zochten de dochter en de geliefde steun en troost bij elkaar.
'Verder' is niet autobiografisch, al zou Isabelle willen dat ze iets meer op het karakter Marijn uit haar boek leek.
Toch zitten er wel autobiografische elementen in verweven. De aanzet van het boek is geschreven in de jaren '90, toen de moeder van een vriendin stierf aan borstkanker na een 2-jarige strijd. Isabelle's karakters zijn eerder een uitdieping van haar observaties dan van haar eigen leven.
Het decor van het boek is wel autobiografisch. Het verhaal speelt zich af in Antwerpen, waar de in Leiden geboren Isabelle woont en werkt als vertaler van Duitse, Franse en Engelse teksten (75% van haar werktijd) en copywriter (25% van haar werktijd). Isabelle heeft nooit ver gereisd, wel de streken uit haar boek (Vlaanderen, Zeeland en Zuid-Frankrijk) bezocht, maar staat niet onwelwillend tegenover de suggestie van Debby om haar volgende boek vanuit een warm Zuid-Afrika ofzo te schrijven.

'Verder' is geschreven vanuit een soort paniek, de angst om in een gat te vallen na het afronden van haar eerste roman 'Verpand'. Om te kunnen schrijven sluit Isabelle zich op in een donker klein overvol kamertje om zich buiten te sluiten van afleidende elementen. Vanuit deze duisternis is na een symbolische 9 maanden een nieuw boek geboren. Als ze eenmaal aan een boek begonnen is rondt ze deze volledig af voor ze aan iets nieuws begint; ze is niet met verschillende verhalen tegelijkertijd bezig. Na de eerste zinnen lijkt het alsof het boek zichzelf stuurt. Ze laat zich leiden en kan zelf verrast zijn door de karakters en verhaallijnen die gaandeweg ontstaan. Soms ontwaakt ze midden in de nacht met een nieuw idee, een plotselinge wending, een onverwacht element in haar hoofd. En dat moet dan uiteraard meteen opgeschreven worden. Of ze heeft de laatste tijd geen nieuwe ideeën gehad, of ze weet haar wallen verbazingwekkend goed te camoufleren. Ze heet nou eenmaal Isa belle.

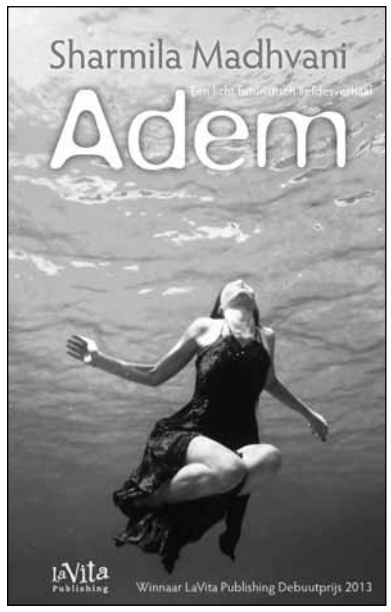

Isabelle laat de ruwe versie eerst door vrienden uit allerlei leeftijdscategorieën lezen, schaaft het aan de hand van hun meningen bij en legt het dan voor aan de uitgever, die de puntjes op de i zet. Vaak zeggen vrienden en uitgever wat ze eigenlijk diep in haar hart zelf al wist maar het innerlijke stemmetje negeerde.

De uitgever is Hilda Abbing van LaVita Publishing. Als kind zocht ze de boekenplanken af naar lesbische boeken en bij gebrek aan vindbaarheid hiervan richtte ze als hobby haar eigen uitgeverij op. Een hobby die inmiddels een beetje uit de klauwen is gelopen. Het blijft echter voornamelijk hobby want schrijven voor een niche markt levert geen grof geld op. Hulde aan Hilda's hobby want ik hoef niet meer te zoeken naar een speld in de boekenberg.

Debby heeft ook een muzikale ode voor Adem (gelukkig geen Ademnood want de kans is groot dat ik dan was afgehaakt), de eerste roman van Sharmila Madhvani, die nu het geïmproviseerde podium betreedt om een stuk voor te lezen. Ademloos luisteren we toe. Omdat Sharmila een begaafd voorlezer is, een zwoel Vlaams accent heeft en haar boek veelbelovend lijkt.

Sharmila's boek speelt zich in de toekomst af. Het is niet verwonderlijk want ze leest zelf ook veel wonderlijke Science Fiction en Fantasy. In Sharmila's toekomstige wereld leven 'gewone' mensen en empaten. Empaten kunnen gevoelens van anderen lezen en beïnvloeden (net als mijn ex dus). Ze wilde het ontstaan van een liefdesrelatie spannend maken door de bijzonder gesloten 'gewone' hoofdpersoon Padme tegenover een empaat te zetten die meteen alles van haar weet. Ook dingen die ze liever niet wil delen. De naam Padme komt overigens niet uit het Boeddhisme, zoals Debby vermoedde, maar uit een aflevering van Bones.

Sharmila vindt het verrassend om te schrijven. Je weet nooit welke kant het op gaat. Het is een passie, een kadootje. Voltijd schrijven zou de spanning eraf halen. Nu kan ze vol anticiperende verwachting een hele dag uitkijken naar het moment dat ze in de middagpauzes en na het avondeten achter haar verhaal mag kruipen om te ontdekken hoe het zich gaat ontwikkelen. Ze zit dan met een koptelefoon op in de huiskamer terwijl haar vriendin televisie kijkt. Het geluid van de tv gaat dan nog wel eens een standje harder als ze vervolgens in zichzelf begint te praten en te gebaren. Naast schrijven is Sharmila's andere hobby toneel. Ze praat en gebaart dan zonder koptelefoon.

De cover van Adem is gekozen uit een aantal foto's die de uitgever had toegestuurd. Ze had zelf een andere cover in haar hoofd, maar is tevreden met het uiteindelijke resultaat. De titel was lastiger. Op advies van uitgever Hilda heeft ze haar boek een paar keer doorgebladerd en er een veel voorkomend woord uit gekozen.

Adem is gereviseerd door familie en vrienden en Fran Bambust, zelf auteur en redacteur van Zizo. Vooral haar mening was erg spannend, hoewel haar vrienden ook tamelijk kritisch waren. Ook haar ouders en oma hebben het gelezen. Sharmila hield haar Adem in voor de reactie van oma op de beschreven seksscènes in het boek: "Ik ben wel geschrokken, Sharmila," viel uiteindelijk nog mee.

Ik ben vooral geschrokken dat de tijd voorbij is gevlogen. Terwijl Sharmila nog een stuk uit haar roman voorleest op deze stralende middag, met dank aan initiatiefnemer Brigitte Heezen, is het alweer bijna voorbij. Ik denk dat ik de resterende tijd van de dag maar met een boek op het terras ga zitten.

[Iris de Boer]

Gastvrouw Debby Marijnissen in gesprek met Sharmila Madhvani

Kinderen erkennen is eenvoudiger en minder kostbaar na 1 april

Belangrijke wetswijziging

Op 1 april 2014 is een wijziging doorgevoerd in het Burgerlijk Wetboek en in regelingen rondom de burgerlijke stand, waardoor de vrouwelijke partner van de biologische moeder op een eenvoudigere manier juridisch ouder van hun kind kan worden. In de volksmond: de Wet Lesbisch Ouderschap. PINK sprak met enkele moeders voor wie deze wetswijziging erg belangrijk is

Bij Kim de Groot verschenen kort na de wetswijziging foto's op Facebook van twee trotse moeders. Kim: 'ik ben acht jaar samen met mijn vrouw, waarvan we er zes getrouwd zijn. Onze eerste zoon van tweeënhalf heeft mijn vrouw geadopteerd, de tweede zoon heb ik na 1 april op het gemeentehuis in Oss erkend. Mijn vrouw deed vlak na zijn geboorte aangifte van onze eerste zoon, en kwam best beteuterd terug van het gemeentehuis. Ik was vermeld als moeder, een vader was er niet, en mijn vrouw was "aangever". Raar was dat'.

Ruth Seuren ging op 1 april ook naar het gemeentehuis met haar vrouw Lieke en haar zoon Joris. Ruth: 'er waren op die dag vier vrouwenstellen die op het gemeentehuis de formaliteiten kwamen verrichten. De biologische moeder zet een handtekening, waarna de vrouw van de biologische moeder een handtekening zet. Joris was enkele maanden eerder geboren, maar we hebben besloten geen adoptieprocedure op te starten. Die is kostbaar, het kan wel tweeduizend euro kosten, en tijdrovend, en we hadden er vertrouwen in dat deze wet zou worden aangenomen. Voor mij is het allerbelangrijkst dat mijn vrouw als moeder van mijn kind dezelfde rechten heeft als ik. Tot 1 april was mijn vrouw niets in relatie tot mijn zoon. Officieel dan'.

Kim de Groot en haar gezin

Meike Kühl met haar vrouw Annemarie en hun kinderen

Meike Kühl heeft met haar vrouw ook twee kinderen. Meike: ' Het was lang onzeker wanneer die wet zou worden aangepast. Voor onze kinderen duurde het te lang. Die hebben Annemarie en ik geadopteerd. Dat vonden we een veilige gedachte. Je kind heeft dan twee ouders. Die adoptieprocedures vonden we best moeilijk: het kwam helemaal niet overeen met ons gevoel'. Een complicerende factor bij Meike is dat ze een Duitse nationaliteit heeft. Meike: 'uiteindelijk heeft het Duitse COC, LSVD ons juridisch advies gegeven. Overigens moeten we daarvoor nog met het hele gezin naar Berlijn. Dat is er nog niet van gekomen. In Kleef kan zoiets niet, omdat we in het buitenland wonen. Dan moet dat soort zaken in de hoofdstad worden geregeld'.

Ook Sylvia Chaudron heeft recent dankzij de aangepaste wet haar kind kunnen erkennen. Sylvia: 'in het dagelijks leven merk je er niet zo veel van, dat je een kind hebt met officieel maar één moeder, maar mijn vrouw zou bijvoorbeeld niet alleen op vakantie kunnen. We kwamen trouwens maar moeilijk aan informatie over de termijn waarop de wet in werking zou gaan treden en wat er dan precies zou veranderen. Want waar moet je zijn voor iets wat er nog niet is? Uiteindelijk heeft iemand bij het Ministerie van Justitie ons verder kunnen helpen'.

Oot Kerkhoven heeft met haar ex-vrouw twee zoons en een dochter. Ook zij gaat gebruik maken van de aangepaste wet en haar kinderen erkennen. Oot: 'daarmee formaliseren we iets wat al een feit is: het zijn onze kinderen en ik ben een van hun moeders. We hebben notarieel al toen ze klein waren het nodige vastgelegd, maar mocht mij bijvoorbeeld ooit iets overkomen, dan zijn zij formeel niet eens familie. Daar moeten we niet aan denken. De reden dat we dat nog niet hebben gedaan, is omdat onze dochter in het buitenland verblijft'.

In 2007 heeft de Tweede kamer de motie-Pechtold aangenomen, die constateerde dat er juridische ongelijkheid was tussen kinderen die opgroeien in een heterorelatie en kinderen die opgroeien in een lesbische relatie.
De man van een biologische moeder is automatisch vader van een kind, ook al is hij dat in de biologische zin niet. En in een heterorelatie kon de man een kind ook altijd al erkennen. Nu is dat voor vrouwenrelaties ook geregeld.

Is daarmee niets meer te wensen over? Jazeker. Voor homoseksuele mannenrelaties is het nog steeds een kostbare, complexe juridische procedure, alsook voor die gevallen waarbij er met recht en rede sprake is van meer dan twee ouders. De juridische drempel die hiervoor wordt opgeworpen, is in niemands belang, zeker niet in het belang van de kinderen die het aangaat. De geïnterviewden noemen de druk die het COC heeft uitgeoefend op de politiek als een factor zonder welke dit niet mogelijk was geworden.
Is een en ander groots gevierd? Nee, de Nijmeegse straten kleurden op 1 april niet in alle kleuren van de regenboog. Daarvoor worden de belangen te individueel ervaren. Bij de gezinnen die we spraken, zijn overigens wel veel felicitaties binnen gekomen na de afhandeling op het gemeentehuis. Die felicitaties ontvangen zij en de vele andere gezinnen met twee moeders aan het hoofd ook van harte van de PINK.

[Joost Hermus]

Oot Kerkhoven met haar kinderen

Ruth Seuren, Lieke Willems en Joris

Sylvia Chaudron en haar vrouw

Geluk(kig) – *Nicole Verhoeven*

Geluk of gelukkig zijn, we hangen er allemaal onze eigen betekenis aan.
Voor mij is bijvoorbeeld geluk het net op tijd zien van een flitskast of zo'n driepootflitster in de berm, dat breng ik ervan af denk ik dan bij mezelf, of dat ik toch op tijd wakker word ondanks dak de wekker was vergeten te zetten, pfoe, das ook geluk hebben zeg!
Gelukkig word ik van lekker wandelen en mooie natuur, van een onverwachts etentje met mijn liefsten, een biertje met vriendjes, mooie gesprekken en mooie muziek, van zon en lekker lang licht en nog honderdduuzend andere dingen.
Heel soms komen geluk en gelukkig zijn samen en ondanks dat het al een week of 4 achter ons ligt en de aanleiding eigenlijk een hele trieste is ervoer ik op het moment zelf de combi van geluk en gelukkig zijn.

Op zondag 4 mei bestond de Mets 9 jaar, nouja, ze bestaat natuurlijk al langer, maar Rian en Rian vierden samen met ons hun 9 jarig jubileum.
Het was een gezellige middag, leuke mensen, leuke muziek, lekker borrelen onder het genot van een hapje van het huis, enfin, u kent het wel, het was een gezellige boel.

U weet natuurlijk ook dat 4 mei de dodenherdenking plaats vindt en rond kwart voor acht werd er door velen van ons de jas aangetrokken en begaven we ons richting het Trianus plein om de dodenherdenking bij te wonen.
Dat was een bijzonder moment, zo sta je nog te buurten en ben je aan het rondhuppelen op de dansvloer en zo sta je met velen bij elkaar om te gedenken en herdenken.

Het was erg druk en we sloten met ons groepje achteraan en het was niet afgesproken, maar we stonden er arm in arm, vanuit mijn linker ooghoek zag ik andere vrienden staan, dicht bij elkaar en rechts van ons brandde een vuur.
Op dat moment ervoer ik een gevoel van geluk en gelukkig zijn, want door mensen die hun leven voor ons gegeven hebben konden en mochten wij daar staan, out en proud, in vrijheid en met de vrijheid om te kunnen en mogen zijn, wie we zijn.
Na afloop liepen we weer terug richting de Mets en hadden we het er met elkaar over en ieder van ons had hetzelfde gevoel, het gevoel van vrijheid en het geluk dat we wonen hier in Nederland waar wij ons niet hoeven te verstoppen, wij kunnen liefhebben en zijn wie we zijn.

Er is al een lange weg afgelegd, want nog niet zo heel erg lang geleden, ik bedoel de jaren 60 en 70 liggen nog niet zolang achter ons, was het anders. Niet dak dat zelf weet natuurlijk, maar wel uit de boekjes, was er nog geen Roze meifeest, een gaypride, het homohuwelijk (vink een stom woord eigenlijk, we zeggen toch ook niet heterohuwelijk) was nog niet eens in beeld en een roze café of danspaleis zoals we die nu kennen, waar je gewoon in en uit kunt lopen was er ook niet.
Inmiddels mogen we trouwen, kinderen adopteren en sinds kort hoeven vrouwen die samen een kind krijgen ook geen adoptieprocedure meer te doorlopen en zijn mama en mama gewoon de wettelijke ouders en zo hoort het, ik hoop dat het voor de papa en papa ook zover komt op korte termijn.

Betekent het dat we op onze lauweren kunnen rusten?
Ik wilde dat het zo was, maar de realiteit is dat er nog veel te doen is, ook hier. Homohaat is er nog steeds, onbegrip ook en zolang er nog steeds scholen zijn die een homoseksuele leerkracht om zijn of haar geaardheid mogen en kunnen ontslaan is er nog een hoop werk aan de winkel.

Ik ben niet zo naïef om te denken dat een ideale wereld bestaat, maar zolang we het gesprek gaande houden, respect hebben voor elkaar en voor andere levenswijzen en visies denk ik dat we misschien wel een beetje in de buurt kunnen komen.

Dat zijn we verschuldigd aan hen die we 1x per jaar herdenken.

(Bijna) 30 jaar Lesbische en Homostudies aan de RU Nijmegen

Homo-genetisch?

"Heb jij eigenlijk een vriend?"
Ik staar mijn collega met een blik van opperste verbazing aan. Ik dacht altijd dat het vanaf een afstand van minimaal drie kilometer zichtbaar was. Ik vertoon de meeste stereotype kenmerken: kort haar, korte nagels, geen make-up, zeer zelden rokjes en hakjes, een enorme sleutelbos, mijn ringvinger is langer dan mijn wijsvinger en af en toe draag ik zelfs een stropdas of houthakkersblouse. Vrienden van mijn vader begonnen de conversatie vroeger op feestjes met de opmerking: "Jij moet de zoon van ... zijn."

Stefan Dudink

Een vriend (maar niet op de manier als mijn collega bedoelt) van me irriteert zich mateloos aan het stereotype beeld dat hetero's van homo's hebben; stereotypes als in de Paris Hilton met penis en de mannen hatende minitankjes. Daar tussenin zijn nog ruim 50 tinten grijs te vinden. Ik vraag me af of er werkelijk zo stereotype gedacht wordt en zo ja, waar dat stereotype beeld dan vandaan komt.
Ik ben niet de enige die zich dat afvraagt. Op de Radboud Universiteit buigt men zich over deze en andere vragen al bijna 30 jaar.

Lesbische en Homostudies, inmiddels Cultural Sexual Studies, werd opgericht in 1985 vanuit de vakgroep Filosofie op de Radboud Universiteit (toen nog Katholieke Universiteit Nijmegen).
Het waren de jaren '80 en de liberale universiteitsraad koos democratisch voor het opzetten van de studie.
Met het huidige top-down stelsel dat in 1997 de plaats in nam van de democratische raad zou een dergelijk besluit waarschijnlijk niet genomen zijn.
In Amsterdam en Utrecht bestond de studie al sinds 1978 en was ontstaan vanuit emancipatiedrang. De focus lag hier in het begin van de studie vooral op discriminatie van homoseksuelen en de maatschappelijke gevolgen van homoseksueel zijn.
In Nijmegen ging men hier in eerste instantie in mee, maar al snel sloeg de studie een eigen weg in en richtte zich meer op de identiteitsvraag. Wat is typisch vrouwelijk en mannelijk? Wie bepaalt dat? Hoe heeft zich dit door de tijd heen ontwikkeld? Waarom worden homo's als verwijfd gezien en lesbo's als halve kerel? En zijn biseksuelen hierin dan een middenweg? Ook hier speelt het nature – nurture debat weer een rol: Is homoseksualiteit genetisch of cultureel bepaald?
Tegenwoordig zijn er geen grote tegenstanden meer, slechts nuanceverschillen. In Utrecht is de studie verdwenen, in Amsterdam vindt je het lesmateriaal versplinterd over verschillende vakgroepen. Nijmegen is de enige universiteit waar 'Cultural Sexual Studies' gecentreerd is.

De wetenschappelijke vragen waar Lesbische en Homostudies zich op richtten sloten goed aan bij de vakgroep Vrouwenstudies. De vakgroep Vrouwenstudies in Nijmegen richtte zich vooral (doch niet alleen) op definiering van vrouwelijk- en mannelijkheid en wat hiervan erfelijk en cultureel wordt bepaald. Het leek dan ook passend dat Lesbische en Homostudies in 1993 een onderdeel van de interdisciplinaire vakgroep Vrouwenstudies werd in plaats van Filosofie. Omdat Vrouwenstudies een samenwerkingsverband van verschillende faculteiten is, was dit wellicht de redding van de studie, die de nieuwe universiteitsstructuur en bezuinigingsronden anders waarschijnlijk niet had overleefd.

De seksenstrijd die bij Vrouwenstudies onder andere onderzocht werd, was ook te vinden binnen Lesbische en Homostudies. Vijf jaar na de oprichting van de studie bereikte deze een hoogtepunt toen Henk van den Boogaard, verantwoordelijk voor Homostudies, opstapte, met als reden de slechte samenwerking met collega Thea Alkemade van Lesbische studies. Volgens Thea "zijn het meestal de mannen die het gezicht willen bepalen en de dienst uitmaken. [...] In de praktijk komt het erop neer dat ik er voor Lesbische en Homostudies zit en mannen eerder voor Homostudies, heel cru gezegd." Volgens Thea verschillen mannen en vrouwen nou eenmaal en lesbische vrouwen en homomannen zo mogelijk nog meer. Eigenlijk is het vreemd om dit op een hoop te gooien. Het enige wat ze gemeen hebben is seksuele geaardheid en dat zou alle verschillen moeten overbruggen. Eigenlijk is het net zo absurd als mensen met bruine ogen laten samenwerken omdat ze allebei bruine ogen hebben.
Jan Willem Duyvendak en Renée Hoogland namen het stokje over. Toen Jan Willem Duyvendak in 1996 opstapte werd hij opgevolgd door Stefan Dudink. Sinds Renée een paar jaar geleden een baan in de VS accepteerde is hij de enige die de studie boven water houdt, omdat het budget door kabinetsbezuinigingen zodanig is gekrompen dat een tweede docent vrijwilligerswerk zou moeten gaan doen. Het was een dieptepunt in Stefan's carrière aangezien hij het op persoonlijk vlak goed met Renée kon vinden. Bovendien was het een forse aderlating van voor de vakgroep.

Anno 2014 verkent de studie de notie van seksualiteit. Seksualiteit is een fluctuerend denkbeeld, dat wordt gevormd door o.a. cultuur, globalisatie, economie en geschiedenis.
Stefan Dudink kan zijn eigen cursus en college aanbod vormgeven. Toen hij 18 jaar geleden het stokje overnam van Jan Willem Duyvendak heeft hij aanvankelijk voortgeborduurd op het reeds bestaande lesprogramma. Door de jaren heen, en met het wegvallen van een tweede docent, heeft hij het bestaande aanbod steeds geactualiseerd. Stefan's persoonlijke interesse ligt op het vlak van de rol die geschiedenis heeft gespeeld bij de beeldvorming over homoseksualiteit en mannelijkheid. Hoe is het vanuit historisch oogpunt mogelijk dat men in Nederland, in tegenstelling tot veel andere landen, een zekere tolerantie heeft ontwikkeld?

Deze persoonlijke interesse sluit een breder aanbod niet uit. Seksualiteit en media bijvoorbeeld is een cursus die jaarlijks aangepast dient te worden aan het actuele media aanbod. Stefan probeert voortdurend de balans te vinden tussen wat studenten relevant en interessant vinden en wat vakgenoten relevant en interessant vinden. Dit eerste houdt hij bij door het vragen van feedback op de studie, dat tweede door het blijven monitoren van vakliteratuur.

Het is niet zo dat studenten kunnen afstuderen als homoloog. De studie is een bijvak, geen afstudeerrichting. Hoofddoel van de studie is het vergroten van bewustwording. Een vak dat wellicht verplicht zou moeten zijn. Want hoewel het Ministerie van Onderwijs heeft bepaald dat iedere school in het voortgezet onderwijs verplicht is voorlichting te geven over homoseksualiteit (de kwaliteit van deze voorlichting is tamelijk omstreden) gebeurt dit nog niet op de universiteit.
De studie is interdisciplinair, dus aan welk soort onderwerpen moeten we inmiddels denken? In het kader van communicatiewetenschappen kun je bijvoorbeeld aan de afspiegeling van homoseksuelen in de media en literatuur verwachten. Bij medische wetenschappen kun je denken aan onderzoek naar de erfelijkheid van homoseksualiteit of welke ziektes er meer of minder voorkomen bij homoseksuelen en waarom. De invloed van homoseksuelen in de kunst. Bij antropologie wordt onderzocht hoe homoseksuelen worden gebruikt voor de definiëring van 'hen' en 'wij' en blijkt geweld tegen homoseksuelen een rite de passage in een machocultuur.

Trok de studie in de begindagen ongeveer 10-15 studenten, inmiddels is dat aantal ondanks de inkrimping in docenten flink gegroeid tot 30-35.
De toenemende interesse in de studie en de goede samenwerking met Genderstudies zijn volgens Stefan het hoogtepunt in zijn carrière. Zo kan een dieptepunt dus tot een hoogtepunt leiden.
Stefan is bescheiden over zijn eigen rol in de gestegen populariteit van de studie. Volgens hem heeft de naamsverandering de studie veel goed gedaan. Om toegankelijker te worden en het idee van een niche studie te ontkrachten werd de naam van Lesbische en Homostudies gewijzigd naar Cultural Sexual Studies om aan te geven dat de studie niet alleen over homoseksuelen gaat. Zoals de naam van de vakgroep Vrouwenstudies werd veranderd naar Genderstudies om aan te geven dat de studie niet alleen over vrouwen gaat. Deze naamsverandering heeft zijn vruchten afgeworpen.
Verder hebben steeds meer vakken vrije studieruimte in plaats van een dichtgetimmerd verplicht vakkenpakket. Omdat Cultural Sexual Studies een keuzevak is, kan Stefan rekenen op een groep geïnteresseerde studenten.
Drie Nederlandse psychologie studenten vertrouwen me toe dat het college hen blij verrast heeft. "Het is volledig. Bij psychologie proberen we zaken te trechteren, mensen in hokjes te stoppen, alles zoveel mogelijk zwart-wit te schetsen. Hier worden zaken juist uitgewaaierd, er wordt naar samenhang gezocht, alles lijkt met elkaar verweven, er wordt naar grijs gezocht. Ik neem de lessen uit dit klaslokaal zeker met me mee in het dagelijks leven. De lessen scherpen het bewustzijn en leren je denken."
Ondanks dat Cultural Sexual Studies een keuzevak is, is niet iedere student even positief: "Ik volg het college om aan voldoende studiepunten te komen. Ik denk niet dat ik enige lering uit de lessen kan trekken, maar het is tenminste boeiender dan de andere keuzevakken."
Een derde groep studenten zijn de 'groupies'. De LHTB-ers die trouw ieder college en cursus volgen. Niet omdat zij nog zoekende zijn naar identiteit, maar omdat ze, net als ik, willen begrijpen waarom we een aparte status in deze wereld hebben.
Het Erasmus programma speelt ook een rol bij de toename in de interesse voor de studie en trekt veel buitenlandse studenten. In het land van herkomst is het onderwerp vaak taboe en zij worden aangetrokken door het liberale imago van Nederland dat de nieuwsgierigheid prikkelt. De colleges worden dan ook in het Engels gegeven.
Het nieuwe millennium begon met een backlash in interesse, vrouwen en homoseksuelen waren inmiddels wel geacht geëmancipeerd te zijn en dus waren studies hierover niet meer nodig. De afgelopen 6 jaar zijn studenten weer fris en open over het onderwerp, gefascineerd wellicht. Zij komen er tijdens het volgen van de studie achter dat seksualiteit geen persoonlijke privé aangelegenheid is, maar door hun standplaatsgebondenheid bepaald wordt.
Stefan heeft als openlijk homoseksuele docent van Cultural Sexual Studies vooralsnog geen last gehad van discriminatie. De keer dat er onder studenten een lijstje rond ging van homoseksuele docenten noemt hij eerder fascinatie.

De vraag is of Cultural Sexual Studies met slechts één mannelijke docent niet precies is geworden waar medeoprichtster Thea voor vreesde: een studie waarin mannen het gezicht willen bepalen en de dienst uitmaken. Logischerwijs is Stefan meer geïnteresseerd in visies op mannelijkheid en waarom de homo de belichaming is van provocatie en vrijheid. "Als wetenschapper dien ik me wel af te vragen waarom dat zo is. Waarom is de lesbiënne geen symbool voor democratie en progressie en de homo wel?" Stefan probeert er echter voor te waken een zo breed mogelijk perspectief te blijven geven.
Zijn hoop voor de toekomst?
"Ik hoop vooral dat de studie blijft bestaan als ik ooit weg ben."

Je kunt je afvragen of het niet discriminerend is om de LHTB gemeenschap tot studieobject te reduceren. Ik kan hier tegenin brengen dat eenieder in de samenleving bestudeerd wordt om homogeniteit te ontdekken, of je nou een hetero carrière vrouw bent (en waarom je zo wordt genoemd terwijl mannen kostwinners heten), transseksuele Marokkaan of Jan modaal. Er valt niet aan te ontkomen. Ik deel Stefan's hoop dat de studie blijft bestaan. Hopelijk kan ze een bijdrage leveren aan een beter begrip, meer tolerantie en minder vooroordelen.

Ik besluit dat ik me eigenlijk juist gevleid moet voelen dat mijn collega me niet meteen in een hokje duwt. Ik kijk haar peinzend aan en vraag me af hoe ik op haar vraag moet antwoorden. Ze heeft korte nagels, geen hakjes en geen rokje, zie ik, terwijl ik mezelf op hokjes-denken betrap. Ik waag het er maar op.

[Iris de Boer]

Dit artikel verschijnt ook in Raffia en is tot stand gekomen met dank aan Stefan Dudink, Claudia Krops Ria Janssen en de studenten van Cultural Sexual Studies.

Europa –
Marc van Unen

Nu de verkiezingen voor het Europees Parlement achter de rug zijn durf ik wel uit de kast te komen: ik ben verlíefd op Europa! Niet dat ik eurofiel ben, droom over een Verenigde Staten van Europa met Maxima als glamourpoes-koningin, maar er zijn onaangenamere contreien in de wereld voor de roze medemens. In de media was de laatste weken volop aandacht voor alle mankementen die kleven aan het Europa-vehikel. Tot in den treure hoorde ik over Europarlementariërs die daggeld opstrijken terwijl ze via de achterdeur het megalomane gebouw weer verlaten. Bespot werd de maandelijkse verhuizing van het Parlement naar Straatsburg, een malligheid die 200 miljoen per jaar kost en door nukkige Fransen wordt afgedwongen. En het was wel heel bon ton om Europa af te serveren als een speeltje voor luie ambtenaren, linkse Eurocraten en "profiteurs" uit armzalige Oost-Europese landen.

Is het echt zo erg in de oude wereld? Als ik mijn roze bril op zet, lijkt het toch alleszins mee te vallen. Met het aanpassen van de wetgeving in Noord-Cyprus is het laatste gebied in Europa waar homoseksualiteit strafbaar was verdwenen. Tien van de zestien landen waar mensen van hetzelfde geslacht kunnen trouwen bevinden zich in Europa. En onze zuiderburen hebben de eerste openlijk homoseksuele regeringsleider ter wereld (een titel die premier Rutte nog zou kunnen afpakken...).
Mijn liefde voor Europa vertaalt zich vreemd genoeg niet in mijn reisgedrag. Ik ga graag zo ver mogelijk weg met vakantie. Daarbij verlies ik nooit het roze tolerantieklimaat in het beoogde vakantieland uit het oog. Een weekje shoppen in Qatar? Lijkt me heerlijk, maar als homomeneer loop je wel kans op zweepslagen. Daar moet je ook maar net van houden. Grappig genoeg is dit intens rijke olielandje ruimdenkender over lesbische liefdeshandelingen; deze zijn dan weer niet strafbaar. Ook veel Afrikaanse landen staan niet bepaald bekend om de homovriendelijke wetgeving. Van boetes tot de doodstraf, een liefdevol bedoelde zoen van je partner kán je een doodvonnis opleveren.

Dit jaar voert de zomervakantie naar Canada en de Verenigde Staten, redelijk veilige gebieden voor de reislustige homo.
Maar stiekem vind ik Schiphol de leukste reisbestemming. Ik kom meteen in de vakantiestemming zodra ik losga in de taxfree shops. Soms begint de pret al voordat ik het winkelwalhalla betreed.
Jaren geleden bleek ik een schaartje in mijn bagage te hebben. Dit zou mij natuurlijk van een redelijk vredelievende toerist in een maniakale terrorist kunnen veranderen.
De douanemeneer, type geschoren kop, staalblauwe ogen en een lijf dat vaker de sportschool zag dan de friteuse, vroeg mij het schaartje uit mijn tas te halen. Ietwas gestresst begon ik in mijn tas te wroeten.
De stoere meneer zag het drie seconden aan en sprak toen de legendarische woorden "Oh ik zie het al. Wij zijn zusters, wij moeten elkaar helpen. Loop maar door." Kijk, en daarom hou ik zo van Nederland en Europa.

Aspirant voorzitter Quirijn Lokker:

“Tolerantie alleen is niet genoeg. Het gaat om verdieping van de LHBT-emancipatie.”

Na het vertrek van Joris Blaauw als voorzitter van het COC Nijmegen is de zoektocht begonnen naar een waardige opvolger. Inmiddels is het geen geheim meer dat de 26-jarige Quirijn Lokker, bekend als coördinator voorlichting, zich voor deze belangrijke functie kandidaat heeft gesteld.

Op 3 juli a.s. volgt er een extra Algemene Ledenvergadering waar Quirijn gekozen kan worden. Tot die tijd werkt Quirijn als aspirant voorzitter mee met het bestuur.

Waarom heb je je kandidaat gesteld als voorzitter?
“Vanaf het moment dat ik Joris Blaauw als (voormalig) voorzitter bezig zag, dacht ik: dat wil ik ook. Het COC Nijmegen is een heel fijne organisatie. Hoe meer je de organisatie kent, hoe leuker het is. Fantastisch om te zien dat het COC Nijmegen maar liefst 400 tot 450 leden kent, waarvan 100 actief. Bovendien is het uitdagend om in een stad als Nijmegen, waar het toch redelijk goed gaat met de LHBT-emancipatie, toch wat tot stand te brengen. Ik ken de organisatie goed. Naast mijn vrijwilligerswerk als coördinator voorlichting, heb ik een tijdje achter de bar gestaan van de Herensalon. Ook heb ik diverse zichtbaarheidsacties uitgevoerd. Neem de filmpjes in het kader van ‘it gets better’: oudere LHBT-ers vertellen daarin aan LHBT-jongeren die het moeilijk hebben dat het leven als LHBT-er later beter wordt. We zochten een leuk moment om daar een première van te maken. Dit werd tijdens de Roze Woensdag. Met kleine tv’s hebben we door de hele stad de films vertoond. Vorig jaar nog heb ik tijdens de Roze Woensdag met een clubje de regenboogvlag aan de St. Stevenskerk gehangen. Een andere actie gedurende die dag was mensen van hetzelfde geslacht trouwen gedurende de vierdaagse loop. Op radiostation 3FM hebben we hier ook iets over kunnen vertellen, waarbij tegelijkertijd twee bandleden van Kensington werden getrouwd. Hier kijk ik allemaal heel positief op terug.
Kortom, toen Joris mij vertelde dat hij ging stoppen, heb ik meteen nagedacht of ik mij kandidaat wilde stellen.
Na een uurtje was ik er uit. Ik heb er nu de tijd voor, kan het prima combineren met mijn werk en heb de ambitie. Het enige wat ik jammer zou vinden, is dat ik geen coördinator voorlichting meer kan zijn.”

Wat heb je gedaan als coördinator voorlichting?
“In mijn begintijd bestond de voorlichtingsgroep uit 10-15 vrijwilligers en twee coördinatoren. Nu is dat uitgegroeid tot een groep van 20-30 vrijwilligers en 4 coördinatoren.
Er is veel meer vraag naar voorlichting gekomen. Onder andere vanwege het project/samenwerkingsverband SchoolsOUT, maar ook dankzij de recente verplichting om het onderwerp seksuele diversiteit te behandelen op basis- en middelbare scholen. Om die reden is er op landelijk niveau steeds meer samenwerking tussen de voorlichtingsgroepen. In Nijmegen geven wij al 30 jaar voorlichting. Onze kennis en ervaring kunnen wij dan ook delen met andere lidverenigingen.
Vorig jaar hebben we voor het eerst maar liefst 100 voorlichtingen gegeven. Dit jaar zijn dat er hopelijk 115. Dit brengt veel uitdagingen met zich mee. Iedere vrijwilliger werkt namelijk heel hard en steekt er immens veel uren in.”

Wat ben je van plan om als beoogd voorzitter te ondernemen?
“Ik vind gender, oftewel: mannelijkheid en vrouwelijkheid, een van de grootste uitdagingen van deze eeuw. Uit de kast komen is anders dan tien jaar geleden. Voor veel mensen is de LHBT-emancipatie voltooid, maar dit is in een aantal gevallen helemaal niet zo. De uitdaging ligt in onszelf opnieuw uitvinden en de homobeweging de 21e eeuw inslepen. Waarom zijn wij nu nog steeds zo nodig? De heersende gedachte is nu dat homoseksualiteit is geaccepteerd zolang je maar normaal doet. Dit geldt ook binnen de homoscene zelf. Dan ben je wel anders, maar pas je nog in een hokje. Als je je vrouwelijk gedraagt als homoman of, omgekeerd, mannelijk als lesbienne, dan vinden wij dat niet oké.
Op internetprofielen zeggen mannen vaak: ‘Ik zoek geen handtasnicht’, ‘Ik wil geen verwijfde types,’ of: ‘Ik ben geen homo, maar een man die op mannen valt’. Er zijn LHBT’s die moeite hebben met het erbij komen van de transgendergemeenschap. Homo’s en lesbiënnes hebben daarnaast vaak nog vooroordelen over biseksuelen.
Niet alleen naar buiten toe, maar ook naar binnen toe valt er nog een wereld te winnen. De emancipatie is niet voltooid als alleen ‘normale’ homomannen en lesbiënnes worden geaccepteerd. Dit vermindert de slagkracht van de gemeenschap als geheel.
Ik zal hier altijd op blijven hameren. Het kan niet zo zijn dat biseksuelen zich niet thuis voelen omdat andere homo’s daar vreemd tegenaan kijken. Ik heb genoeg zelfreflectie om te beseffen dat dit een moeizaam proces is, maar probeer in ieder geval op dit vlak zo veel mogelijk voor elkaar te krijgen. De homobeweging hier in Nijmegen is erg progressief.
De gemeenschap is echter nog niet zover. Dat is niet de fout van de gemeenschap, maar iets wat wij als COC niet goed genoeg onder de aandacht brengen. Laatst hoorde ik dat een vrouwelijke heterojongen in elkaar werd geramd omdat hij zich vrouwelijk gedroeg. Horen wij ons hier niet ook hard voor te maken?”

Quirijn Lokker spreekt als aspirant voorzitter het publiek toe op het Roze Meifeest. [Foto: Bart van Dam]

Wat voor type voorzitter heeft het COC Nijmegen nodig?
“De voorzitter is een belangrijk boegbeeld naar externen toe. Naar de gemeente, politiek, maar ook commerciële partijen. Ook al is dat een vies woord in Nijmegen. Hierin ligt de kunst om gezamenlijke belangen te zoeken en eventuele conflicten daarbij op te lossen. Interne zichtbaarheid is ook belangrijk. Makkelijk aanspreekbaar zijn voor de actieve leden. Een voorzitter dient ook feeling te hebben met de homobeweging als geheel. Iemand die goed de samenwerking kan zoeken met bijvoorbeeld de homohoreca en Dito. Daarnaast is het belangrijk iedereen bij het COC te betrekken. Er zijn circa 16.000 LHBT-ers in Nijmegen en omgeving. Ik sprak twee leden in de Mets, die geen idee hebben wat het COC doet. Wij doen dan iets verkeerd in het naar buiten laten zien wat we doen.”

Wat voor type voorzitter ben jij?
“Mijn kracht ligt in de samenwerking zoeken. Het Roze Meifeest is mede een commercieel initiatief, maar zorgt voor een positieve bijdrage aan de doelstellingen van de LHBT-beweging. Als COC hoeven wij hier niks voor te doen. Dit betekent dat we elkaars kracht moeten opzoeken. Er zijn verschillen tussen COC en Dito, maar veel meer overeenkomsten. Daar wil ik op sturen. Door goede contacten met de gemeente en de politiek, vanwege mijn verleden in de adviescommissie Homo-Lesbisch Beleid, wil ik de speerpunten uit het Roze Stembusakkoord bewaken en de gemeente daarop aanspreken en aanvullen.”

Wat is je reactie op het roze stembusakkoord en de uitwerking daarvan zoals te lezen valt in het interview met wethouder Bert Frings?
“Er is bijna geen enkele partij die het Roze Stembusakkoord niet heeft ondertekend. Door dit voorwerk hebben we het nog nooit zo makkelijk gehad om de politiek te controleren op dit onderwerp. Toch is het gek dat de speerpunten niet letterlijk in het coalitieakkoord zijn geplakt. Wij moeten er als beweging op letten dat het niet te vrijblijvend wordt. Jammer dat de wethouder zegt: wat niet in het coalitieakkoord wordt genoemd, wordt voortgezet. Belangrijk is bijvoorbeeld dat ook na 2015 het project SchoolsOUT wordt voortgezet. Wij zijn de eerste en enige stad die dit onderwerp zo professioneel en diepgaand aanpakt. Bovendien wordt SchoolsOUT door het RIVM nu erkend als methode die werkt. Fijn dat de wethouder ook transgenders benoemt en openstaat voor initiatieven vanuit de transgenderwerkgroep of andere initiatieven vanuit de beweging. Ik mis ook roze beleid specifiek gericht op ouderen. We moeten ook nog even afwachten hoe het verder loopt. Ik heb er in ieder geval alle vertrouwen in.”

Wat is het eerste dat je gaat doen als je wordt gekozen?
“Mocht ik op 3 juli als voorzitter worden gekozen dan zullen zo snel mogelijk de zichtbaarheidsacties tijdens de Roze Woensdag worden ingepland. Tegelijkertijd is de verhuizing van de Kisskissclub naar het nieuwe Doornroosje aanstaande. Verhuizen van een zaal met een capaciteit van 700 naar 1500 man is een behoorlijke uitdaging en praktisch onmogelijk. Aan de andere kant zou het toch heel vet zijn als dit ons wel gaat lukken om het feest groter te maken. Ik vind het leuk om samen te werken in een team dat vooral in mogelijkheden denkt.”

Hoe zie je de toekomst van het Roze Huis?
“Ik heb nog net de nadagen van Villa Lila meegemaakt. Vervolgens hebben we als voorlichtingsgroep heel Nijmegen rondgezworven tijdens vergaderingen. Het is fijn om nu op één locatie te zitten, maar we zijn er nog lang niet. Dit is een kwestie van een lange adem. Ik sta er ook nog wat verder van af en denk er vrij optimistisch over. De voortekenen zijn goed en alle neuzen van belanghebbenden staan dezelfde kant op. Ik ga er vanuit dat dat zo blijft. Doel is nog steeds een ontmoetingsplek voor roze Nijmegen.”

Wie ben je als privé persoon?
“Ik ben afgestudeerd antropoloog en heb onderzoek gedaan naar hoe homojongens denken over mannelijkheid en vrouwelijkheid en hoe dit hun zelfbeeld bepaalt. Nu werk ik als ZZP-er en geef ik trainingen en lezingen op het gebied van seksuele diversiteit. Daarnaast werk ik bij café In de Blaauwe Hand. Mijn voornaamste hobby is vrijwilligerswerk doen bij het COC. Vrienden zeggen over mij dat ik veel praat, gedreven ben en grappig (dat vind ik heel leuk aan mezelf). Ik ben een doorzetter, eigenwijs en kan een beetje doordrammen, maar gelukkig minder dan vroeger.”

[Demian Stokebrand]

Burgerjunkies Paradise

PINK CULINAIR

Nijmegen – Het is tijd om de inwendige mens te versterken en dan denk ik dagelijks aan *de* vrouw in mijn leven. Ik heb tegenwoordig een ‘Personal Coach’. Ik had vroeger namelijk een ‘sixpack’ en nu een ‘beertender’ en dat zijn mij iets te veel buikspieren. Ik moet verantwoord gaan eten en geen maaltijden overslaan van Pleun. Het schijnt dat ik structureel 1400 kcal te weinig eet op een dag. Dat gaan we vandaag goed maken!

Op deze zonnige zaterdagmiddag loop ik binnen bij Wally aan de Hertogstraat 47 in Nijmegen. Vroeger zat hier café Allure van Kees maar dat is alweer een ‘closed-kees’. Vanmiddag ben ik de eerste gast in de zaak, zo lijkt het. Ik word vriendelijk begroet door twee jongens in koks-tenue. Het kokje met de grootste oorbellen in, vraagt aan mij of ik alvast iets wil drinken. Ik bestel een verse Jus’ d Orange (3,50) geserveerd met ijs in een groot ‘Hoegaarden’-glas. Intussen heb ik de menukaart bestudeerd en de Cheeseburger met ‘Blue d’ Evert’ (9,50) lijkt mij lekker met daarbij wat frieten (3,50). Kokje zegt; “Ik maak het alvast voor u klaar en mijn collega rekent zo met u af”. Teamwork dus. Even later komt afreken-collega Daan binnen met twee gebaksdozen. De inhoud – chocolade -en citroentaart – wordt keurig uitgestald onder twee glazen stolpen. In de tussentijd bewonder ik het zeer trendy interieur wat voornamelijk is uitgevoerd in hout (Redwood furniture) en RVS. De counter is wit betegeld en links van de entree worden de keywords van het concept afgebeeld op een soort scrabblebord. Kosten nog moeite lijken gespaard bij de inrichting van keuken en interieur. Wally stelt hoge eisen aan haar ‘food & beverage’. Zo worden er alleen dranken uit het topsegment geschonken, daarbij ontbreekt Gulpener Korenwolf dan ook niet. En men gebruikt dagverse streekproducten bij het bereiden van de dis. Inmiddels is mijn burger gereed. De burger is huisgemaakt en houdt qua smaakbeleving het midden tussen een grof gedraaide hamburger en een verse steaktartaar, met alle plezierige elementen die je daarbij verwacht, sappig, sauzig en smakelijk. Geserveerd op een sesambol van bakkerscafé ‘Brood op de plank’ met verse Romeinsla, scharreltomaat, rode ui en boerenkaas. Daan vraagt meteen of ik als debutant op- of aanmerkingen heb, maar ik kan mij geen kritische noot laten ontvallen over dit smakelijke gerecht. De verse frieten, licht gezouten met rozemarijnzout, zijn wat donker van kleur. Daan wijdt dit aan het frituren in arachide(noten)olie. Wel een detail om te onthouden voor gasten met een notenallergie. Terwijl ik geniet van de citroentaart (lekker van Niels Dekker: 4,90) en koffie (2,10) zijn er inmiddels meer tafels gevuld in de zaak. Een stel met jonge kinderen krijgt meteen aandacht van de bediening. De meisjes mogen achter de counter om zelf hun drankjes uit te zoeken. Plots worden er barkrukken bijgezet want de dames willen liever een milkshake en die mogen ze zelf klaarmaken. De bediening kan met recht zeer attent worden genoemd en heeft oog voor detail. Vlot en alert en daardoor een zeer gastvrije prettige sfeer. Chapeau! Voor ondernemers die zo met hun vak bezig zijn. Als Pleun het goed vindt zullen ze mij hier vast vaker terug zien voor een verantwoorde maaltijd ;-)

www.restaurantwally.nl
Dagelijks geopend van 15:00 – 22:00 uur

Met culinaire groet,
[Sander Hagenbeek]